

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1029/2021
07.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД "Железнице Србије" Београд и АД за железнички превоз робе "Србија Карго" Београд, кога заступа Снежана Раденковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2540/20 од 01.10.2020. године, у седници одржаној 07.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ исправљена пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2540/20 од 01.10.2020. године, тако што **СЕ ОДБИЈАЈУ** као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2795/17 од 05.11.2019. године, у ставу трећем, четвртном и петом изреке.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу исплате 14.400,00 динара на име трошкова ревизијског поступка у року од 8 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2795/17 од 05.11.2019. године, ставом првим и другим изреке, одбијени су као неосновани основни тужбени захтеви којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му солидарно на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор исплате износе ближе означене у тим ставовима изреке, са припадајућом законском затезном каматом, по доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом трећим и четвртим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев, па су тужени обавезани да тужиоцу солидарно на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплате износе ближе означене у тим ставовима изреке. Ставом петим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка од 126.664,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Исправљеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2540/20 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем и четвртном изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да тужиоцу исплате на име накнаде за исхрану у току рада у периоду од септембра 2014. године до августа 2015. године, и на име регреса за коришћење годишњег одмора за исти период у новчаним износима по месецима и са

каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом АД "Железнице Србије" Београд на име трошкова поступка исплати 5.509,00 динара, а туженом АД за железнички превоз робе "Србија Карго" 17.509,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је запослен код првотуженог до септембра 2015. године, када је са друготуженим закључио Анекс уговора о раду од 28.08.2015. године. У овој парници тужилац потражује исплату трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за годишњи одмор за период од септембра 2014. године до августа 2015. године. Тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, тужени није достављао тужиоцу обрачун зараде који у себи садржи вредност за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за цео утужени период, нити су ове накнаде у обрачунским листама тужиоца посебно исказане за утужени период. Висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење одмора утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио евентуални тужбени захтев и обавезао тужене да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду солидарно исплате износе ближе одређене у изреци са припадајућом каматом. Међутим, другостепеном одлуком преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев одбијен, уз закључак другостепеног суда да се, у складу са одредбом члана 105. став 3. у вези члана 118. став 5. и 6. Закона о раду, право на накнаду трошкова по основу регреса за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада остварује у складу са општим актом и уговором о раду, те да су у конкретном случају ове накнаде исплаћене тужиоцу у оквиру вредности радног часа, на основу чега налази да је тужени испунио своју обавезу у погледу исплате тражених накнада.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05, који се примењује од 01.01.2006. године), предвиђено је и право на накнаду

трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Дакле, почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Одредбом члана 57. став 1. Колективног уговора „Железнице Србије“ АД („Службени гласник РС“ бр. 4/2015), прописано је да вредност једног радног часа за обрачун и исплату зараде утврђује се у складу са законом и другим актима. Вредност једног радног часа за обрачун и исплату зараде може се усклађивати квартално и шестомесечно, а ставом 2. истог члана прописано је да је у вредност једног радног часа из става 1. овог члана укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час.

По оцени Врховног касационог суда првостепени суд основано закључује да конкретизација овог права из наведене одредбе Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/2015), а која је идентична и у Анексу Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/06), није извршена, те да се из оваквог утврђења вредности радног часа не може утврдити и који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, нити је у номиналном износу одређена у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште другостепеног суда да је вредност ових трошкова урачунат у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је првостепеном пресудом правилно усвојен тужбени захтев тужиоца након што је првостепени суд, уз правилну примену материјалног права, утврдио да тужилац има право на накнаду трошкова за исхрану и регрес, да Колективним уговором туженог, као ни другим општим актом у спорном периоду висина ових накнада није утврђена, нити је плаћена запосленима, што чини основаним тужбени захтев којим тужилац потражује досуђене износе на име накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, чија висина је утврђена оценом налаза и мишљења судског вештака, према параметрима из колективног уговора.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 14.400,00 динара и који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12). Трошкови судских такса у захтеву нису опредељени у смислу члана 163. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић